

«ԺԱՄԱՆԱԿ ԶՈՒՆԻՄ»

Մարդեր տրտում, մտահոգ
 Կը վազվզեն ամեն կողմ,
 Ժամացոյց մը դաստակին
 Ժամանակին հտեւէն:
 Օրուայ ամէն հանգրուանի
 Մարդոց սրտին մէջ կը բանի
 Ըսպառնալիքը ժամին:
 Այդ սղացած ժամանակէն
 Տեղ մը կու տա՞ն քեզի, Տէր,
 Թէ քեզ նոյնպէս կը թողեն
 Ժամանակին շուփին տակ:
 Աղօթք մը կա՞յ քեզ ուղղուած
 Կամ Սիրտ մը կա՞յ քեզմով լեցուած
 Ամայացած այս մարդոցմէ
 Որոնք կարծես կը շտապեն
 Քեզ ջնջելու օրակարգէն:
 Ո՛ւր մնացին մեր հինաւուրց
 Հոգեպարար անձերը վեհ,
 Ո՛ւր մնացին մեր սրբակերտ
 Պաշտամունքի ծաղկուն վայրերն
 Որոնք հիմա կը ննջեն
 Առանձնութեան ու լռութեան
 Վերմակին տակ անդադար,
 Ուր ժամկոչին քայլերն միայն
 Կը խանգարեն մերք ընդ մերք
 Լռութիւնն այդ վիթխարի:
 Գործավայրեր լեցունեցան,
 Աստուծոյ տունն ամայացաւ,
 Եւ ուղեղներ շինուեցան,
 Բայց հոգիներ պարպուեցան:

ԹՈՐԳՈՄ ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ